

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Indbrydelsesskrift til den offentlige Examen

Borgerdydskolen
i Køb
i September 1816.

Forsøg til en metriske Oversættelse af Odysseus Eventyr i Cyclopens Hule,
ved P. M. Møller, Candid. Theol.

Kongelig Akademisk Societets
Bibliotek.

København.

Trykt hos Directeur Johan Frederik Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Statens pædagogiske Studiesamling
København V.

Odyssæus i Kyklopens Hule.

(Oversat af Odyssæens niende Gang.)

Sammenvæng.

Odyssæus fortæller Frækernes Konge Alkinoos de Hændelser, han havde haft paa sin Reise fra Troja; nemlig først det uheldige Tog mod Kikonerne, derpaa hvorledes han nær havde mistet en Deel af sine Folk, som fandt saadan Smag i Lotofagernes Leve-maade, at de ønskede at forblive der. Endelig kommer han til det her oversatte Eventyr, som han maatte bestaae med den eensyede Kjæmpe Polyphemos, der aad sex af hans Staldbrodre, men til Straf dersor paa en listig Maade af Odyssæus blev skilt ved sit Dje.

105. *Bidere droge vi nu med sorgbetyngede Hjerter
Hen til Kyklopernes Ø, de frække og løsløse Bildmænds,
Folk som kaste al Sorg paa de evige Guder alene,
Aldrig sætte en Plante i Jord eller pleje paa Marken;
Alt groer vildt uden Sæd og uden Behandling af Plouejern;*
110. *Hvede saavel som Byg, og Ranken, der rigelig bærer
Ein stordruede Viin, som Zeus tit qbæger med Regnuskyl.
Løvbog mangl de reent, saavel som raadende Tingsted;
Baaxinger have de rundt paa Bjerges kneisende Toppe,*

- Dybt udi hule Grotter; og hver over Sine er Dommer,
115. Over Kvinder og Born; de kjære sig ikke om Andre.
- Uden for Bugten der kneiser et lille og nydeligt Eyland,*)
- Ud for Kyklopernes Øe, ei nær just, heller ei langtfra,
- Niig paa Skov samt en talss Flok vildtvandrende Gjeder,
- Hvilke ei nogen Tid bortsrammes af Menneskers Fodtrin,
120. Eller af Jægere spores, som ellers i Skovene strofe
- Lidende megen Besvær, samt klavre paa kneisende Bjergaas.
- Aldrig der drives en Hjord paa Marken og aldrig et Plougjern;
- Men den ligger usaaet og uploiet fra Dage til Dage
- Øde paa Følf, og ernærer alene de bragende Gjeder,
125. Thi hos Kykloper ei findes de heirsdstavnede Snekkер,
- Heller ei kyndige Mestre, som flittigen kunde tilhugge
- dygtigtoftede Snekkær, der mangt et Hverv monne drive,
- Mundt til fremmede Byer omlsbende, eftersom Sæd er
- At over Bolgerne Maad i Snekkær fare til Andre,
130. Hvilke med driftige Haand dette Land for sig kunde drive;
- Thi det er langt fra slet. Hver Narstid pranger med Frugter,
- Og ved det hvidgraae Hav, der strækker sig mangen en Engbund
- Hugtig og blomsterblød. Hist gronnes de frødige Ranker.
- Hist er en Ager saa sprød, hvor bredthenbolgende Kornsæd
135. Modnes beständig til Host; thi feed er Jorden derunder.
- Havnen har saadant Ly, at aldrig Lænker behøves,
- Aldrig Lænker at kaste, og Stavne at binde med Tongværk.
- Styrrende frist til Land man tøver en Tid indtil Somænds

*). Eyland er et øgte dansk Ord, som kommer af det Fjælanskæ Ey; maaskee Hebr. N

Hu saaer atter til Fart, naar Vinden lufter til Medbor.

140. Men ved Haunens Hoved, der springer saa blank af en Grotte
 Glimrende Kildevand og der groe mørklovede Popler.
 Videre droge vi nu, og en Gud os forte paa Vejen
 Ejennem den skumle Rat; thi for os skinted' vi Intet.
 Tykt laae Malm om vor Flaade og ikke der blinks' fra Himlen
 145. Maanestkin ned; thi Lusten af sorte Skyer var omspændt.
 Derfor slet ingen Mand blev Den vaer med sic Die,
 Eller de lange Bolger, der væltede ind imod Landet,
 Horend vi stodte paa Sand de dygtigtoftede Sneker.
 Men da de stode paa Sand, vi sænkte Seilene alle,
 150. Derpaa satte vi God paa bolgebekyldede Havbred,
 Glumrede ind, og ventede saa det herlige Dagstjær.
 Men da nu aarle fremsteeg den rosenfingrede Eos
 Den vi vandrede rundt, og saaen den med megen Beundring,
 Derpaa Nymferne, Dottre af Zeus, den Egidehenslynger
 155. Neiste Bjergenes Gjeder, til Maaltid for mine Svende.
 Gluz vi de krogede Buer, dertil langskæftede Jagtspyd
 Hented fra Snekerne hid. Nu deelte i tredobbelt Række
 Hjøde vi los, og en Gud os skjentet et onskeligt Bytte.
 Tolo Smaalslise mig fulgte, som fil hoert enkelt i Lodkast
 160. Ni af Gjedernes Tal; men ti jeg valgte til min Deel.
 Derpaa den hele Dag vi saade til Solen den daled,
 Drak af den sadlige Viin, samt aad umaadelig Kjødnad;
 Thi udi Snekerne ei paa Vinen den røde det skorted'
 Deraf var noet, thi vi fyldte saa ratr vohankede Krukker
 165. Hver og en, da Kikonernes hellige Stad vi udplyndred.
 Nu vi Kyklopernes Land blev vaer, som laae for vort Bis,

- Rogen fornarn, same Køller af Mennesker, Faar og af Gjeder,
 Men da nu Soel neddaled, og Mørket faldt over Jordens,
 Derpaa vi slumrede ind paa bølgebeklæde Havbred.
170. Men da nu aarle fremsteg den rosenfingrede Eos,
 Kaldte jeg Folket til Ting, og talte saa iblandt Alle:
 Standser I Andre nu her, I hoilg elskede Køller;
 Fare jeg vil med mit eget Skib og Mandstab alene,
 Hen at speide hos Landets Folk, hvordan deres Færd er,
175. Om de vel frække befindes og vilde uden al Retfærd,
 Eller med gjæstmilde Hjerter og Frømhed pryded' i Sindet.
 Talende saa udi Snekkjen jeg treen, saamt bød mine Svende,
 Ogsaa at stige derind, for Touget atter at løse.
 Flux de stege ombord, og satte sig hver paa sin Lofte,
180. Og i en Rad de slog de graalige Bolger med Naren.
 Men da til Landet vi stodte, som ei ret fjernt sig udstrakte,
 Nær ved Havet dernæst vi saae en rummelig Hule,
 Hoi omfrygget af Laurer; og ei ret langt fra dens Nabning
 Sov der Flokke af Faar samt Gjeder, og rundt om var opbygt
185. Høitomhegnede Hold af dybtnedrammede Kampesteen.
 Smakre Graner der stod' hos prættigkronede Gege.
 Inde mon sove en græsselig Mand, som Faarene vogted'
 Enlig, fra Andre skilt, blandt Folk han færdedes aldrig;
 Men i sit eenlige Liv han ponsed' paa svigelig Afdærd
190. Sært der Utydse var stukt, fast ei han et Menneske ligned'
 Af brodædende Folk, men skovomfrandsede Hjeldtind
 Blandt høitkneisende Bjerge, som fjernet staer fra de Andre.
 Her jeg de Fleste besoel af de hoilg elskede Svende,
 Løve ved Snekkjen, og sink at tage mig bare paa Skibet.

195. Blot udkaarende tolv af de oftergjæsste Krost
 Gift jeg, tagende med en Gjeddekindskasse, som fyldt var
 Med den sadlige, dunkle Wein, en Gave fra Maron,
 Son af Evansches og Præst for Phobus, der Ismaros skærmer;
 Thi vi såaen' ham selv, saavæsour hans Vorl og hans Hurskrift
 200. Rerte af Erefrygt; thi han hoede i Phobus Apollos
 Etetomvoxede Lund. Han gav mig glimrende Skænk til.
 Af sjontsmedede Guld han syv Salenter mig skænkte,
 Og en Vocal af pure Solv dertil, samt desuden
 Vitt, som han gjod udi samtlige tolv tvehænklede Krukker.
 205. Samme var sad, ublandet, en Guderdk, hvilken Ingen
 Kjendte af Trællenes Tal, og Ingen af Terner i Huset.
 Blot han selv, hans elskede Viv samt Skaffersten ene.
 Men naar man drak denne røde og hønsingsadlige Viindrik
 Maatte et Bæger med tyve Maader af Vandet beblandes.
 210. Og guddommelig Duft udgik fra de fulde Vocaler;
 Da at styre sin Lysh, var sandelig slet ingen Morskab.
 Derned den vældige Dunk jeg fyldte og Mad i en Pose
 Bragte dertil; thi frøx min mandige Sjæl monne ahne,
 At jeg en Mand fulde see med frygtelig Stykke begåbet,
 215. Wild dertil, som ei kjendte til Billighed eller til Retsærd.
 Flux i Grotten vi treeen, men ikke vi traf ham derinde;
 Thi de nækkede Hjorder af Haar han'dres paa sin Græsgang.
 Trædende ind i Grotten vi Alt beskuedensie.
 Øs stod proppet i Kurve og Staldene tæt vare fyldte
 220. Baade med Gjeder og Lam; hvært Glægs i Lukke før sig stod;
 Første Kuld stod alene; de mellemste spærredes hæftilt;
 Og saa de spæde for sig. Hvært Kar løb over af Messen;

- Bolter saabelsom Glaaler, i hvilke han malkede Hjorden.
 Her mig Fællerne bade saa saare om Lov til at bortgaae
 225. Med en Deel af hans Øst, og derpaa hurtigt at drive
 Gjeder og Lam fra Stald derned til vor hurtige Snekk,
 For at styre vor Kaas igjen paa Bolgernes Salthav.
 Men jeg hørte dem ei, skjondt sligt os meest havde baadet.
 Gjerne jeg Manden saae, og som Gjæst jeg vented' en Gave.
 230. Dog det for Svendene blev en lidet lystelig Skuen.
 Nu vi fyrede Ild, samt ofrede; derpaa vi nedtog
 Enkelte af hans Øst fra Hylden, og satte os derpaa
 Indtil med Hjorden han kom. Han gik med Brænde paa Skuldrer,
 Ret et forsærdeligt Løs for sit Aftensmaaltid at varme.
 235. Glængende det ved Grotten han gjorde et frygteligt Bulder.
 Alle vi foere af Skæk til Hulens inderste Bagkrog.
 Han nu de mæskede Faar drev ind i den rummende Grotte,
 Alle saa mange han malked; de mandlige lod han derude,
 Bukke og Vædre i Flæng, i det store Hold udii Gaarden.
 240. Derpaa han løstede hoit en Steen til Lukke for Klosten,
 Stor saa at ei selv tvende og tyve herlige Vogne,
 Alle paa fire Hjul, den kunde fra Tærstelen valte.
 Saadan en gruelig Steen han stilles' til Lukke for Hulen;
 Satte sig saa til at malke sin Hjord af brægende Gjeder
 245. Alt i tilbørlige Orden; de Smaae han lagde ved Patten.
 Da nu af hvide Melk han Hælvten omrent havde nedslugt,
 Resten han pressede af i de quistesettede Kurve.
 Dog han den halve Deel lod staae i Kar for at tage
 Stundom en Slurk, og for ei til Aftensmausen at mangle.
 250. Men da han havde med Zil og Eliis sit Arbeide fuldendt,

- Tændte han Ild, saa os, samt spurgte derpaa saalunde.
 Fremmede! hvo er' vel I! hvorfra hidfoer I paa Vandet?
 Er det for Handelens Skuld, eller uden Med I omvank?
 Net som en Søroverslof, der paa Havet idelig slakker,
 255. Vovende eget Liv, for Andre at paaføre Usred?
 Saa han talte, men os med eet sank Modet i Bryset,
 Rædde vi blev for den vældige Rosi, samt hani det Uhydste.
 Ikke desmindre gjenmarste jeg dog med folgende Tale:
 Dragne fra Troja ud vi Achær idelig slakke,
 260. Drevne af alskens Storm, rundt om paa Bolgernes Afgrund.
 Efter vort Hjem vi stundes; men andre Veje vi kom dog,
 Og langt anden Raas; saa raadede Zeus vel med Wiisdom.
 Vi Agamemmons Folk, den Atriders stolte os nævne,
 Han hvis Rygte nu meest lovprieses her under vor Himmel,
 265. Saadan en Bye har han styrket, og reent lagt Folkene øde
 Rundt omkring. Men vi dit Knæ os ydmuygelig nærme,
 Bede om Gjæstefjænk, og om hvad Dig ellers forresten
 Hyster forære til os, som gemeenlig Fremmedes Net er.
 Hædre dog Guderne Bedste! vi komme ydmuygelig til Dig.
 270. Zeus er en Hævner af alle de ymugbedende Gjæster,
 Fremmedes havnende Gud, som værdige Gjæster ledssager.
 Saa jeg talte men han gjentog med det grusomme Hjerte:
 Enten en Daare du er o Fremmede! eller og fjernt fra
 Hid du kom, siden mig du befaler Guder at frygte.
 275. Gi vi Kykloper os fjære om Bius, den Egidhenslynger,
 Gi om de salige Guder, da selv vi gjævere Folk er.
 Ikke Kronions Harm skal kyse mig, saa at jeg saaner,
 Dig og dit Folk, hvis ei min Lyf saalunde mig byder.

- Men sig nu frem, hvorhen du har styret din dygtige Snekke,
280. Enten til fjerne Strand eller nar ved, at jeg det kan vide.
 Saa han fristende talte, men ei han mægte' at snusse
 Mig den flogtige Mand, thi jeg tog liggende til Orde:
 Snekken knusste for mig hin Jordens Myster Poseidon,
 Som det kasted' mod Skær, der ligge ret ved jer Strandbred,
285. Slyngende det mod Klippen og Storm fra Havet fordrev det.
 Jeg med disse alene den grumme Fordærvelse undgik.
 Saa jeg talte, han taug, den Mand med det grusomme Hjerte,
 Men sprang op, udrafte sin Næve iblandt mine Svende,
 Greb saa to, dem han slynged' som Hundehvalpe mod Jorden.
290. Hjernefasten ad Gulvet fæd besudlende Jorden;
 Derpaa han Led for Led dem parted', og laved et Maalstid,
 Nad saa ret som en Love fra Vjerje; han levnede intet,
 Ikke Tarme, ei Kjod, ei heller de marofulde Knokler.
 Men vi alle til Zeus med Taarer Hænderne rakte,
295. Skuende føle Daad, og vi stod' med raadbilde Hjerter.
 Men da Kyklopen tilsidst sin vældige Bom havde opfyldt,
 Vedt sit Menneskekjad, samt drukket den deilige Melk til,
 Lagde han sig udi Grotten og sov blandt Haarene henskrift.
 Meget jeg twivlede da, udi mit hoitsalende Hjerte,
300. Om jeg skulde gaae hen, udtrække fra Laaret mit Glavind,
 Og ham bore i Brysket innellem Lever og Hjerte,
 Trykkende til med min Haand; men Get mig dæmpede Modet;
 Der vi da yilde som han af grumme Fordærvelse rammes,
 Ikke vi mægte med Hænder at vælte den mægtige Steenklump
305. Fra den gabeide Kloft, hvor han den stilled' til Lukke.
 Dersor vi ventede dog med Suk den herlige Eos.

- Men da nu aarle fremsteeg den rosenfingrede Gos.
 Tændte han Fld paa Arnen og maled' de herlige Hjorder,
 Alt i tilborlige Orden, de Smaae han lagde ved Patten,
 310. Men da han havde nedi Gil og Glid sit Arbeide fuldendt,
 Grev han igjen to Mænd, og laved sig atter et Maaltid.
 Da han var mæt, han drev fra Hulen de næstede Hjorder
 Hævende Stenen let, og stilled den atter til Lukke,
 Ret som en Anden kan legge et Laag paa Pilenes Kogger.
 315. Derpaa med megen Skraal de næstede Hjorder han hendres
 Til deres Bjerg; men jeg sad inde og ruged' paa Røkker
 Om jeg kunde faae Havn, og Athene mig Nors vilde unde.
 Endelig saadant Raad i Huen mig tyktes det bedste:
 Ret ved Arnen der laue Kyklopens valdige Knippel,
 320. Gron af Olietræ, som han står, for dermed at vandre,
 Naar den var tør, dog den for vore Øjne fast ligned'
 Kneisende Mast, i sorte og tyveradaarede Snekke,
 Som med brede Dæk og Ladning ad Voverne løber,
 Saadan dens Længde var, og saadan dens Ørside at see til.
 325. Jeg gik hen og kapped' deraf et Stykke en Fabu lang,
 Lagde det for mine Svende, og bod dem Etaben at frahe.
 Klux de nu gjorde den glat, og jeg tilspidsede Enden,
 Derpaa jeg gledede Spidsen i Arnens brandende Lue,
 Gjemte den dernæst vel forborgen dybt udi Gjødsken,
 330. Som udi Grotten var spredt i store og talrige Dynger.
 Nu mine Svende jeg bod tilsammen at kaste med Loddet,
 Hvo der med mig skulde vove, at løste den valdige Knippel,
 Og i hans Hie at bore, naar Sovn ham sodelig paakom.
 Lodden traf paa de Mænd, som selv jeg helsi havde kaaret,

335. Fire i Tal, og jeg selv til dem blev valgt som den femte.
 Henimod Huelb han drev til Huus velselsede Hjorder,
 Og i den brede Grotte han alle Faarene indjog.
 Ikke eet han glemte derude i rumende Gaardsplads,
 Enten han ahnede ondt, hvad ellers en Gud ham det indskjod.
340. Da han igjen sik havet til Lukke den valdige Steenklump,
 Sad han og malkede Haar, saint Gjedernes bragende Hjorder,
 Alt i tilborlige Orden; de smaae han lagde ved Patten,
 Men da han høede med Sil og Slib sit Arbeide fuldendt,
 Greb han igjen to Mænd, og laved' sig atter et Maaltid.
345. Nu til Kyklopen jeg treeen, samt talede til ham saalunde:
 Medens den dunkle Viin, jeg bragte ham ndi et Bæger:
 Der Kyklop! Drif nu Viin til det Mennekjod du har nedslugt,
 At du kan see hvad kostelig Viin der gjemtes i Snekken,
 Som vi forliste; thi dig jeg bringer et Offer, maaslee du
350. Da nedslidende sender os hjem; thi hidtil du raste
 Alt for grovt, Du Slexmme! mon nogen dig vil besøge
 Meer af Menneskers Born, naar saa du Billighed krænker.
 Saa jeg talte, han tog det og drak med hjertelig Glæde
 Den sødtsmagende Viin, og bad mig atter saalunde:
355. Skjank mig paa ny som en Ven, derpaa dit Navn du fremføge
 Her paa Seand, at jeg dig med Gjæstegave kan fryde.
 Ogsaa Kyklopernes Land, det frugtbare plejer at bringe
 Den stordruede Viin, som Zeus tit quæger med Negnskyl,
 Men din Drif er et Væld af Ambrosia selv og af Nectar.
360. Saa han talte, men jeg af den rodblussende Viindrik
 Tre Gange stjænkede i, tre Gange drak han i Dunhed.
 Men da nu Vinens Dunst Kyklopen i Hovedet omlaab,

- Saa jeg ham svared' igjen med Ord saa sode som Hunning:
 Siden du fritter mit Navn, Kyklop! jeg ikke forslger
365. Det, naar du giver den Skjænk, som nys du har mig forjæret.
 Ingen saa er mit Navn, og Ingen haver mig nævnet
 Fader saavelsom Moder, og alle Venner tilsammen.
 Saa jeg talte; men han gjentog med det grusomme Hjerle:
 Ingen æder jeg sidst, og efter Svendene alle,
370. Først de Andre tilhove; den Gjæsieskjænk jeg dig giver.
 Talt, han baglæns tumled' omkuld paa Gulvet og henstrakt,
 Laaæ han med fede Hals krumbøjet og gandstæ betvunget
 Af alvældige Sovn, mens Viin fra Svælget der udssi
 Blandet med Menneskekød, som i Muns han ghlypede af sig.
375. Derpaa Stangen jeg stak ind under den glædende Asse,
 Indtil den fattede Ild og muntred' med Ord mine Svende,
 Alt ei nogen af Skræk tilbage fulde sig trække.
 Men da vor Oliestang begyndte at tændes af Ilden,
 — Skjoudt den var frisk og grøn — samt vældig Gnister udspredte,
380. Jeg den fra Ilden bar hen til ham, imens mine Svende
 Stode os rundt omkring. Med Mod os syldte en Dæmon.
 Hine vor Oliestang, den spidse, med Raverne grebe,
 Og ham i Øjet stodte; men jeg paa Tærne opreist,
 Drejed' den rundt, som naar med Navret en Mand gjennemborer
385. Skibets Planke, og Andre forneden dreje med Renumen,
 Hattende hver sin Ende; det stedse snurrende løber.
 Saaledes sorte vi her den glædende Stang udi Øjet,
 Drejende rundt omkring, mens Blod omfrossimede Branden.
 Alle hans Øjenhaar, samt Bryn bortsvedes af Ilddamp,
390. Øjenstenen blev brennt og Rødderne knittred' i Luen.

- Som naar en Smed neddypper sin Bile hvad ellers sin Øje
 Udi det folde Vand, som da høitsprudlende syder,
 Hærdende den, thi saa man Jernets Kræfter skal øge.
 Saaledes bragede Øjet om Oliestangen, den hede.
395. Frygtelig jamred han nu, saa høit det gjaldt udi Fjeldet.
 Hørt vi foere i Angst, men han udrev af sit Øje
 Stangen, som runde om var af Blodets Stromme besudlet;
 Langt han kasted' den bort, og vred sig saare af Smerte.
 Derpaa med Bræl han kaldte Kykloperne alle som bygged'
400. Runde omkring udi Grotter i stormomhusede Fjelde.
 Horende Raaber de alle tilstaaede hissra og hersra
 Stode saa rundt om Hulen; og spurgte, hvad der ham martred':
 Hvilken en Vee Polysem har rammet Dig, siden du broler
 Saa i ambrosiße Mat; Du vækker os alle af Sovne.
405. Mon en Mand fra dig med Evang vil Faarene drive,
 Eller og myrde dig selv ved Vold eller listige Rænker?
 Dem gjensvared' fra Hulen den vældige Mand Polysemos:
 "Venner! Ingen mig dræber med Læs og ikke med Kræfter."
 Disse, gjenmalende han paa nye med de vingede Ord, streeg:
410. Siden ei nogen Mand med Vold dig eenlige tvinger,
 Er der jo intet Raad mod Sygdom sendt fra Krenion.
 Men heed du til din Fader, den Havets Konge Poseidon.
 Falende saa de gif. Men Hjertet loe mig i Livet,
 At dem skuffed' mit Navn, samt det snildsfactede Paafuad.
415. Men Kyklopen, der stønned' og janredé sig i sin Marter,
 Famled med Hænderne om, samt flyttede Stenen fra Klofsten.
 Selv udi Døren han sad, med begge Hænderne udstrakt,
 For at grieve enhver, som ud sig listed med Hjorden;

Saa eenfaldig en Sjæl, han meente at jeg skulde være.

420. Men jeg ponsede paa, hvad her vel bedst var at gjøre;
 Om jeg kunde fra Død mig selv og Vennerne udfrie.
 Alskens liflige Raad og Sned i Sindet mig omlob;
 Thi om Livet det gjaldt, da Jammer over os svæbed'
 Endelig saadant Raad i Huen mig tyktes det bedste.
425. Vædrene gif derinde med tyktompelsede Kroppe,
 Store og sjonne, med Uld som mørkebrune Fiole;
 Dem jeg tiende bandt med kunstig flettede Quiste,
 Hvorpaas Kyklopensov, det vilde og voldsomme Udyr,
 Tre med tre tilsammen, den mellemste bar mig en Ven bort,
430. Medens ved Siden de to gif med til Sverdenes Frelse.
 Trende Vædre enhver udbar, men selv jeg mig valgte
 Bunken, som bedst mig tyktes, og først af Haarene alle.
 Den om Ryggen jeg greb, og under den uldehe Bug jeg
 Strakte mig hen, samt viflede Haanden udi de laadne
435. Kroslede Haar; jeg klynged' mig fast udholdende stadig.
 Derpaa vi vented' med Suk og Graad det herlige Dagstjær;
 Men da nu aarle fremsteeg den rosenfingrede Eos
 Alle de mandlige Hjorder i Flok til Græsningen udgik;
 Hunnerne bræged' derinde i Stalden, uden at malkes,
440. Øveret strætted' med Melk; men Herren, martret af Qualer,
 Hoer en Bug i sin Hjord med Haanden klappede venlig,
 Maar den reiste sig op. Dog Tøssen mærkede aldrig
 Mandene, hvilke jeg bandt ved Bunkenes uldene Bringe.
 Sidst af Haarenes Flok min Bug til Nabningen spanked',
445. Læsset med dygtig Uld og mig som grubledie meget.
 Klappende haim begyndte den vældige Mand Polyphemos:

- Elskede Buk! hoi vandrer du sidst idag fra min Huie.
 Goran dig heel hhelden min Hjord jo plejer at lobe,
 Ellers vandrer du først paa Græs blandt Engenes Blomster,
450. Med dine vældige Skridt, og først til Bækkenes Bolger.
 Forrest du plejer mod Nveld til Stalden atten at ile.
 Nu er du sidste Mand; maaſſee du beklager din Herre,
 Som den nedrige Mand, hans Øjes Lys har berovet,
 Med sine sleimne Fæller, da han var dovet af Vinen,
455. Ingen, som ei jeg troer skal sin Hordærvelse undgaae.
 Tænkte du blot som jeg, og var med Mæle begavet,
 Kunde mig sige, hvor nu han for min Harme sig dolger,
 Da skulde Hjernen flux af knusie Hovede Stromme,
 Hid og her paa mit Gulv, og da mit Hjerte sik Lindring,
460. I den martrende Vee, som Niddingen Ingen har voldt mig.
 Talende saa han Bunken fra sig lod vandre til Græsning.
 Da nu et Stykke vi kom fra Huslen og Holdet i Gaarden,
 Selv jeg Vederen slap, og løste nu Svendene alle.
 Flux vi da drev de fede og vidthenfravende Bunkle
465. Om ad frogede Veje, til endelig Snekken vi naaede,
 Hvor med hjertelig Fryd de elskede Fæller os modtog,
 Os som Døden undgik; men jamrede lydt for de Andre,
 Dog jeg kaalte ei sligt, men bod ved Blinken med Øjet
 Alle at tie, men flux de sjonompelsede Hjorder
470. Kaste i Snekken, og bort at seile paa Bolgernes Saltvand.
 Strax de stege ombord, og satte sig hver paa sin Lofte,
 Og i en Rad med Aaren de sloge de graalige Vover.
 Men da vi bare saa langt, som vældige Raab kan fornemmes,
 Lydt til Kyklopen jeg vendte en hjertebidende Tale;

475. Hør Kyklop det var ei en kraftles Gjæst, hvis Knese,
 Du i den hule Grotte har ædt, med voldsomme Styrke.
 Svart din nedrige Daad dig nu har rammet, du Onde!
 Du, som foruden Blu i dit Huus de Kremmede æder.
 Dersor du træffes af Hevn fra Zeus og de øvrige Guder.
480. Saa jeg talte, men han i Hu forbittredes saare.
 Tøppen af mægtige Fjeld han rev, og flyngede mod os,
 Traffende ret foran den mørkblaastavnede Snekke.
 Lidet mangled' den i, at ramme Roerets Spidse.
 Havet bølgede høit, af den nedplumpende Fjeldklump.
485. Skibet til Landet foer med den etter dalende Eggang,
 Som det med Rogen drev, fra Havet ind imod Bredden.
 Dog jeg greeb i min Haand den lange mægtige Baadsstang,
 Stodte det ud igjen, men bod ved et Mik mine Svender
 Flug med Alaren at hale, før denne Jammer at undfrye.
490. Men de styrtede sig med Kraft paa Alarerne Alle.
 Siden da doppelt saa langt vi havde paa Voverne løbet,
 Raabte jeg til Kyklopen, og Svendene vilde mig hindre,
 Trængende paa mig ind, med Ord saa sode som Honning:
 Glemmme! hvi mon du dog vil det vilde Menneske tirre,
495. Ham, som nys med et Kast fra Havet drev vores Snekke
 Atter mod Landet ind, hvor Dod vi havde for Øje.
 Hvis han blot havde hørt et Ord eller Stemme af nogen,
 Havde han Hovedet knust paa os og Planker i Skibet,
 Med det tækkede Fjeld; thi han kan flynge for Alvor.
500. Saa de talte; men ei de bojed mit modige Hjerte.
 Atter jeg raabte til ham med veldig Harme i Brystet:
 Hør Kyklop! Dersom en af vor Jords kortelevende Sonner

- Spørger dig, hvor du havet dit Øje saa yndelig mistet,
 Saa da du blandet est af den Stadbesormer Odysseus,
505. Son af Laertes, som boer paa Ithacas kneisende Eiland,
 Saa jeg talte men han gjenteg med frygtelig Hylen:
 "Vee saa traf det mig da, hønt Sagn fra Oldtidens Dage.
 Fordum boede blandt os en Seer modig og vældig,
 Telemos Eurymos Son, som flægtig var udi Spaadom,
510. Og som, til han blev graa, iblandt Kykloperne spaade.
 Han havde sagt mig før, at saadan vilde mig ramme,
 At ved Odysseus Haand jeg Øjet fulde beroves.
 Men jeg ventede dog en stor og drabelig Kjæmpe
 Udi min Fjende at see, med Kræfter frygtelig rustet.
515. Nu har saadan en ussel og reent foragtelig Puæling
 Rovet mig Øjets Lys, da jeg var dovet af Vinen.
 Kom Odysseus igjen, at jeg en Skjænk dig kan giva,
 Og Led sagen dig skaffe hos Jordens mægtige Ryster,
 Thi han avlede mig, og stolt sig nævner min Fader.
520. Hvis han hjelpe mig vil, da kan han eue af Alle.
 Ingen af Guderne kan, og ingen af Menneskers Sonner.
 Saa han talte, men jeg saaledes svarede efter:
 "Gid jeg kunde saa vist ved Liv og Ande dig stille,
 Og nedsende med Fil til Nides Bosig i Mørket,
525. Som ei Jordens Ryster igjen dit Øje kan læge.
 Saa jeg talte, men han i Bon til Kongen Poseidon,
 Rakte Hænderne høit mod Himlens sjernede Hvalving:
 "Hør mig Poseidon du, vor Jords mørklokede Gavner!
 Om du mig avset har, og stolt dig nævner min Fader,
530. Lad ham ei finde sit Hjem, hün Stadbesormer Odysseus!"

- Men om hans Lod saa er, paa ny at skue sit Gyland,
 Det hoitkneiske Huus at naae og Hædrenes Bjerge,
 Lad ham da finde det seent hersvet Fællerne alle,
 Og paa et fremmed Skib; men Huset finde i Jammer.
535. Saa han bad. Ham hørte den morkomlokkede Konge.
 Derpaa han lssted' i Beiret endnu en sværere Steenklump,
 Slynged' den mod os ud, og spændte en frygtelig Kraft an,
 Træffende ret bag ved den morkblaastavnede Snekke.
 Lidet mangled' den i at ramme Noerets Spidse.
540. Havet belgede høit, af den nedplumpende Fjeldklump
 Bevorne Snekken drev igjen med Fart inmod Landet.
 Nu vi da naaede til Den og traf der alle de Andre
 Dygtigtoftede Snekker, og rundt om Fællerne sade,
 Falldende mange Taarer, fordi de savned' os længe.
545. Derpaa fæstet' vi Snekken i Breddens sandige Banker.
 Selv vi satte vor God paa bolgebefyldede Hasbred.
 Nu vi Kylopens Haar uddrev af bugede Snekker,
 Deelte dem saa at Ingen sin billige Deel skulde savne.
 Næderen valgte til mig de kobberstovlede Svende,
550. Førend vi hjorden deelte, men jeg den bragte til Stranden,
 Ofrende den til Zeus, hin vældige Skyernes Driver.
 Skanerne brændte jeg op. Dog ei han agted mit Offer.
 Men han ponsede paa, at ødes de skulde tilsammen,
 Mine toftede Snekker og høiligt elskede Svende.
555. Derpaa den hele Dag vi sade til Solen neddaled',
 Drak af den sodlige Vin, og agh unaadelig Kjødmad.
 Men da Sol gik ned, og da Mørket trak over Jorden,
 Slimred' vi samtlige ind paa bolgebefyldede Hasbred.

- Og da nu aarle fremsteeg den rosenfingrede Gos,
560. Flux med munrende Ord jeg hød de samtlige Fæller,
Selv at siige ombord, og Touget atter at løse.
Strax de siege paa Skib, og satte sig alle paa Lofte.
Derpaa i Række de slog de graalige Salger med Naren.
Videre droge vi nu med forgbetyngede Hjerter
565. Troe at Døden vi slap men skilte ved elskede Fæller.

S c h e m a

over Examinationens Gang ved den offentlige Examen i September og October 1816 i Borgerdydsskolen.

Den 23de September.

- 9-11 Latin 1 Latinclasse.
11-1 Religion 2 Latinclasse A.
3-5 Græst 2 Latinclasse B.
3-5 Regning 2 Handelscl.
4-6 Æydsk 3 Latinclasse.
5-7 Naturhist. 1 Handelscl.

Den 24de September.

- 9-12 Latin 3 Latinclasse.
12-2 Religion 5 Latinclasse.
3-4½ Fransk 4 Latinclasse.
3-5 Regning 6 Latinclasse.
4½-7 Æydsk 3 Handelscl.

Den 25de September.

- 9-11 Religion 3 Latinclasse.
11-2 Engelsk 2 Handelscl.
3-4½ Fransk 2 Latinclasse B.
3-6 Latin 6 Latinclasse.
4½-6 Æydsk 4 Latinclasse.

Den 26de September.

- 9-11 Religion 4 Latinclasse.
11-1 Mathem. 1 Handelscl.
11-1 Fransk 2 Latinclasse A.
3-5 Latin 2 Latinclasse A.
3-5 Regning 4 Handelscl.
5-7 Engelsk 3 Handelscl.

Den 27de September.

- 9-11 Dansk 4 Handelscl.
9-11 Regning 3 Latinclasse.
9-11 Dansk Forberedelsescl.
11-1 Mathem. 2 Handelscl.
3-5 Mathem. 2 Latinclasse B.
3-5 Geograph. 3 Handelscl.
5-7 Mathem. 3 Latinclasse.

Den 28de September.

- 9-11 Hist. og Geogr. 4 Latinclasse.
9-11 Æydsk 6 Latinclasse.
11-1 Engelsk 1 Handelscl.
11-1 Geograph. 4 Handelscl.
3-5 Hist. og Geogr. 5 Latinclasse.
3-5 Regning 4 Latinclasse.
5-7 Dansk 2 Handelscl.

Den 30te September.

- 9-11 Geograph. 6 Latinclasse.
9-11 Geograph. Forberedelsescl.
11-2 Latin 2 Latinclasse B.
3-5 Fransk 3 Latinclasse.
3-5 Æydsk 5 Latinclasse.
5-7 Gæst 1 Latinclasse.

Den 1ste October.

- 9-11 Religion 1 Handelscl.
9-11 Regning Forberedelsescl.
11-2 Latin 4 Latinclasse.
3-4½ Mathem. 1 Latinclasse.
3-4½ Æydsk 2 Latinclasse A.
4½-6 Æydsk 1 Latinclasse.
4½-6 Mathem. 2 Latinclasse A.

Den 2den October.

- 9-11 Religion 4 Handelscl.
11-1 Religion 1 Latinclasse.
3-5 Æydsk 1 Handelscl.
3-5 Regning 3 Handelscl.
3-6 Fransk 2 Handelscl.
5-7 Græst 2 Latinclasse A.
5-7 Regning 1 Handelscl.

Den 3die October.

- 9-11 Hist. og Geogr. 1 Handelscl.
11-12 Fransk 6 Latinclasse.
11-1 Æydsk 2 Handelscl.
12-1 Fransk 5 Latinclasse.
3-5 Æydsk 2 Latinclasse B.
5-8 Latin 5 Latinclasse.

Den 4de October.

- 9-11 Græst 4 Latinclasse.
9-12 Æydsk Forberedelsescl.
11-1 Religion 2 Handelscl.
3-5 Vogholderie 1 Handelscl.
3-5 Dansk 3 Handelscl.
5-7 Hist. og Geogr. 3 Latinclasse.
5-7 Æydsk 4 Handelscl.

Den 5te October.

- 9-11 Hist. og Geogr. 2 Latincl. A.
9-11 Fransk 4 Handelscl.
11-1 Religion 2 Latinclasse B.
3-5 Græst 3 Latinclasse.
3-5 Regning 5 Latinclasse.
5-6 Hebraisk 1 Latinclasse.
6-7 Fransk 1 Latinclasse.

Den 7de October.

- 9-11 Hist. og Geogr. 2 Handelscl.
9-11 Dansk 6 Latinclasse.
11-1 Fransk 1 Handelscl.
11-1 Hist. og Geogr. 2 Latincl. B.
3-5 Naturhist. 2 Handelscl.
3-5 Religion 3 Handelscl.
5-8 Latin 5 Latinclasse.

Den 8de October.

- 9-11 Religion 6 Latinclasse.
11-1 Hist. og Geogr. 1 Latinclasse.

De skriftlige Prøver foretages i følgende Orden:

Den 23de September.
3-7 Latinst Stiil 1 Latinclasse.

Den 24de September.
11-2 Æydsk Stiil 1 og 2 Handelscl.
3-7 Latinst Stiil 2 Latincl. A og B.

Den 25de September.
9-12 Engelsk Stiil 1 Handelscl.
9-12 Latinst Stiil 5 Latinclasse.

Den 26de September.
3-7 Latinst Stiil 3 og 4 Latincl.

Den 27de September.
9-12 Dansk 4 og 5 Latinclasse.
3-6 Dansk 1 og 2 Handelscl.

Den 28de September.
9-12 Dansk 2 Latincl. A. og B.
3-6 Dansk 3 Latinclasse.

Den 30te September.
9-11 Dansk 3 Handelsclasse.

Den 2den October.
3-6 Dansk 1 Latinclasse.

Den 3die October.
3-6 Religion 1 Latinclasse.
3-6 Fransk Stiil 1 Handelscl.